

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAULEA, IOAN

Lacrimi și dinți / Ioan Caulea. - București :
Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1681-5

821.135.1

Corector: Larisa Pleșca

Design: Ada Atănăsoaei

Editor: Valentin Ajder

Ioan Caulea

Lacrimi și dinți

E I K O N

București, 2026

Cupeins

7 cerul...
8 cântec
9 pelerin
10 atunci...
11 exordiu
12 natura moarta
14 adictie
15 ecce homo
16 cuvinte
18 numar
19 dans
20 finitudine
21 convergenta
23 glissando
25 identitate
26 entropie
27 abandon
28 dorinta
30 redivivus
32 poveste
34 speranta
35 acolo
36 recviem
38 avangarda
40 metafizica
41 m-ai durut
43 eutanasi
44 gastronomie

46 cartea
47 nostalgie
49 căutare
51 etică
53 omul de tinichea
54 nuntă
56 psihanaliză
58 ecou
59 lașitate
60 sinestezie
61 semne
63 invitație la vals
65 alteritate
67 jurnal
69 gravitație
71 hologramă
73 ghinion
74 așteptare
76 naufragiu
77 sacrificiu
79 erezie
80 panteism
81 levitație
83 apocalipsă
85 tanatologie
87 utopie
89 călătorie
91 avertisment

92 inerție
93 stradă
94 dimineți
96 amintiri
98 ... ibi patria
101 senectute
102 lecție
103 lumină
104 ghicitori
105 lepădare
107 rugăciune
108 empatie
109 malena
110 incertitudini
112 baroc
113 plouă...
114 libertate
115 solilocvii
116 (de ce?) lacrimi și dinți
118 suprarrealism
120 scamatorie

ceerul...

... a coborât atât de mult, încât
poți mușca din nori cu poftă, chiar
dacă ți s-ar clătina un dinte, chiar și acel dinte
pe care nu-l ai împotriva cuiva. se poate
sculpta un amurg în cel mai cubist
mod posibil, cu o piatră filosofală aprinsă
de soarele
ce pândește în umbra
ce vestește o noapte de vară
fără visuri shakespeariene.

cântec

când muzele râd, se ascut gânduri și
orele curg în amonte
spre vârful de amăgire. restul se frâng
în bucăți de lumină, așteptând
cavaleri să le culeagă razele
pierdute la jocul secund. vorbe
aruncate în foc, arse de flăcări
de frică. sau în vânt, așteptând
marinarii să se-nvârtă dansând,
sfîințind romul
cu valuri ce cântă și
cu sânge de pescăruș
amețit de furtuni.

când armele plâng, se înalță
fum gri. nu avem niciun papă,
nicio iubire nu mai stă pe corzi
de chitară.

în alb și negru doar
lebedele mai cântă.

pelerin

Pelerinul s-a oprit pe marginea drumului. Cu ochii lăsați
în pământ,
își continuă visul. Lumea îl privește cu milă, dar el știe că
mai are
mult de mers până la capătul nopții. Vrei să-l ajuti, dar ți-e
frică de zâmbetul
fără taxă. Totul e de vânzare când nu ai nimic de oferit.
Te-ai mai vinde
o dată, dar vine ploaia și nu mai găsești un copac.
Frunzele au devenit
amintiri, în tablouri ascunse prin pod. Cauți mereu un om
care să te
dezbrace. Să tacă la fiecare nasture desfăcut. Să îți
ghicească în ochi
fuga de carnaval. Pornești frontala în miezul zilei
și începi să scrii. Și îl vezi pe marginea drumului. Se roagă
și pentru tine. Nu trebuie să-i spui cine ești. Te
cunoaște dinainte
de a aprinde becul. Dinainte de a-ți șlefui creioanele
pentru o nouă
poezie. Pelerinul se ridică și merge mai departe. Ești
o norocoasă!
A învățat pe de rost versurile pe care urmează să le scrii. A
luat cu el
și lacrimile, și ploile,
și nopțile tale.

afunci...

... mi-am construit o arcă
pentru a scăpa de ploile ce vor veni.
și am început să-mi aleg gândurile
cu grijă. mi s-a spus că genul gândului
nu contează. doar coerența cu alte
idei ce încap pe puncte. important e
să crezi în pânzele pictate cu vânt,
în norii negri ce sperie
povestea care nici nu a început...
(oricum, de nou fugeam mereu
către căldura nimicului
din zori, când vampirii au terminat
de supt neuronii aprinși).

ce a mai rămas din focurile târzii?

când ploaia va începe, orice teorie
se va umple de incertitudini,
de la umezeală sau de la
temperaturi ale minții care
va înceta să mai lucreze
cu teoreme sau axiome. lumea mea
va deveni o călătorie. spre
alte orizonturi, spre alte
încercări, spre alte limite,
ce nu mai vor
să tindă la infinit.

exordiu

Mi-am săpat groapa din timp. Cu mâinile goale
am răscolit amintirile până am dat de lutul din care
am fost
modelat. Am găsit și dalta cu care am fost cioplit și
am început să-mi sculptez visele cântând. Mi-era foame,
dar știam că, doar dacă ajung cub, pot să mă retrag
într-un colț, de unde să cresc și să astup goluri cu petice
de cer.

Mi-am construit scara spre paradis din materiale
reciclabile. Și din
muzica lui Led Zeppelin. Am așteptat laude în presa
vremii, dar
mâna întinsă care nu o spală pe cealaltă rămâne
o poveste.
Fără început, fără sfârșit. Doar așteptări între degetele ce
se visează
„Facerea lumii”. Un ecou oprit la mijlocul nopții. Dar unde
se duce strigătul când pomana nu se mai întoarce?

natură moartă

Te-au trimis la cules fructele din tablourile rămase fără
muzeu. Tu știi
că pedeapsa e grea, dar continui să aprinzi lumina în
plină zi. Îți adaugi
noi secole la sentință, dar ești fericit. Libertatea ți-a
adus doar
zgomotul unei lumi ce și-a pierdut ecoul. Cu cât e
mai dificil
de adunat culorile în caiete fără linii, cu atât liniștea
dinaintea înțelegerii
își arată mai mult colții de lapte. Ai urcat multe trepte
și nu
mai trăiești teama aceea să te uiți în jos. Nu mai amețești
de la
mirosul pânzei când admiri mărul mușcat pe partea
necoaptă. Știi că
de acolo a început revolta viermilor deranjați de la cină. Îți
faci norma
în fiecare zi și nu primești niciun bonus. Nici zile de
concediu. Dar ce a vrut
să spună artistul? Și-a cerut scuze de la copac după ce
i-a surprins emoțiile? De aceea, orice creangă poate deveni
un subiect de film. Un actor fără simbrie poate să tacă
spunând totul
despre frunze. Tu urci și vorbești cu fiecare treaptă. Știi
că umbrele
sunt pete de soare condamnate la somn. De aici
încep cuvintele

să-și revendice victoria. Fără luptă. Doar victime
căzute pradă
mirosului de cafea.

Tu continui să culegi roadele dinților scrâșniți
în așteptarea Marelui Pictor.

adicție

Tranșeele mi se par niște labirinturi din revistele
pentru copii,
cuvintele se încrucișează ca focurile mitralierelor
într-un război fără inamici. Am nevoie de
verdele tău să-mi irige câmpul de flori crescute
în nopțile ce au răpit albul din hârtia ce aștepta cuvintele
să o posede sălbatic. Simt încă acel parfum
în aerul invadat de miasme cazone, îl trag în mine
ca să pot înainta printre pietrele pictate cu
flori de sânge
care încă mai fierbe sub tirul de vise ce zboară din țevi
înroșite de patimi neajunse la capăt. Te-am tras
adânc în piept și ai devenit foc. Inima s-a umflat
ca un balon colorat ce zboară
peste râuri de purpură,
dincolo de explozii
și rătăcirii.

ecce homo

Caută omul care aduce ploaia! Viața începe
într-o zi de joi, când
norii se adună la poză. Știu ei ceva..., tot orașul
e plin de afișe
cu invitații la admirație. Blitz-urile
își respectă partitura, ca o mitralieră
a plutonului de execuție. Așa începe
concursul de cosit iarba. Fiecare
cu coasa lui, sfidând moartea, ce-și bea cafeaua
la masa din colț, răsfoind ziarul local.

O lume
ce începe în rubrica de mică publicitate așteaptă nota
examenului de absolvire. Se pare că
doar cei care mai caută omul care aduce ploaia
mai au dreptul la o încercare.